

LA NENA SENSE NOM

El paisatge ara era desolat. Una substància fosca, enganxosa i pestilent corroïa tot el que tocava sense pietat. Ara, on abans havia habitat la vida, tot era fosc i tristesa.

Els supervivents als atacs s'havien dividit en dos grups: els que abandonaven el país i els que encara tenien esperança. Aquests últims marxaven cap a la capital amb els seus petits en braços; els que encara tenien la sort de poder carregar-los, perquè la desgràcia major no era perdre la llar, sinó veure'ls morir.

A les zones afectades, un grup d'homes equipats amb botes de goma i pales s'encarregaven de netejar el perímetre. No era una tasca fàcil: de vegades apareixien trossos de cossos esbocinats. Els cranis petits, regalimant restes de putrefacció eren les parts més doloroses de trobar. Malgrat la frustració i la desesperança seguien amb la seva feina, dia rere dia, amb l'olor de la mort incrustada en la seva arrel nasal.

L'últim atac els havia pres per sorpresa. La Reina, una estratègia excel·lent, havia deduït que la serralada seria una barrera infranquejable, però es va equivocar: aquells éssers havien estat capaços de lliscar-se pels estrets adaptant la forma, i rearmant-se després sense dificultat. El fang que deixaven anar al seu pas era el verí que ara cobria les seves terres.

Era obvi que no donaven l'abast: trigaven un dia a netejar el que un sol monstre era capaç de destruir en una hora. Ni tan sols parlaven, perquè no valia la pena gastar energia si no hi havia res a dir.

De sobte, un xiulet va trencar el silenci i un dels homes va despenjar l'emissora de la seva cintura.

—Santos a la parla—va dir amb veu ferma i rude—. Impossible, aquí estem fins al coll de merda... —De sobte la seva expressió es va desencaixar— és el teu problema!... Que et fotin a tu, cabró!

Santos, furiós, va apagar l'emissora i va agafar una pala sense dir res. Ningú va preguntar; tots sabien de què anava el tema i sens dubte estaven d'acord amb el cap. Santos era conscient que en breu un informe de desacatament arribaria al seu superior. Li era ben igual. Tots sabien que estaven perdent la batalla.

A uns dos-cents quilòmetres de distància, la Reina observava el mapa del seu país estès en una gran taula de noguera. En ell movia les peces que simbolitzaven l'exèrcit, les unitats de recuperació i neteja i la dels monstres.

La seva trajectòria era errant i sense sentit aparent. Cada matí, amb la informació que els capitans aportaven, actualitzava la situació i comunicava l'estratègia.

Sabien ben poc d'ells. La seva grandària era variable, normalment uns deu o dotze metres. Es desplaçaven balancejant-se mitjançant dos peduncles primitius, i no tenien cara. El fang que deixaven anar era de la mateixa substància del seu cos, ni sòlid ni tou, més aviat com si fos un fluid no newtonià. La única manera de acabar amb ells eren els projectils explosius, sempre que detonessin en el seu centre de gravetat

Des de l'inici de la invasió, la Reina no es permetia ni tan sols un descans. Era analítica, freda, i una estratègia excel·lent. No obstant això, lluitar contra un enemic tan caòtic i imprevisible l'obligava a centrar les seves forces en la defensa, ja que, sense patrons clars, qualsevol atac perdia força. Li resultava imperdonable no trobar la fórmula de la victòria, perquè era la seva missió protegir la població. Però centenars de nens perduts la corcaven per dins. Estava fracassant. Perdent. Però no defallia. Tard o d'hora trobaria la manera.

—Eh! Allí hi ha algú! —va cridar de sobte un dels homes de l'equip de Santos. Tots van mirar cap a on assenyalava. De sobte, dos punts blancs van parpellejar enmig de la negror.

El grup va avançar tan ràpid com va poder entre els tolls; no era fàcil forçar el pas a través de tot aquell fluid enganxós. Quan per fi van arribar i van aconseguir extreure la criatura dels llots, no donaven crèdit:

—És una nena! —va dir un d'ells sorprès.

—Traieu-la d'aquí, amb cura... donaré l'avís —Santos va encendre l'emissora—. Cap... hem trobat a una nena viva. Sí, feble, però respira. Uns cinc o sis anys. No sé quant... Sí, un miracle. Entès. Ara mateix.

Santos va apagar l'emissora i va mirar als seus companys amb gravetat:

—Cal portar-la al centre mèdic immediatament. Qui es ve amb mi?

Un parell d'hores després, la Reina rebia als capitans de l'exèrcit a la sala de reunions.

—Sa Majestat, tenim dificultats per a complir amb els temps de construcció del fossat i la muralla. Ens fan falta efectius i... matèries primeres.

La Reina va mirar el mapa amb atenció. Va assenyalat una peça vermella.

—No hem tingut cap atac nou des de fa trenta-sis hores. Perquè no heu acabat amb aquest monstre d'aquí?

—Senyora, tots els monstres han parat de moure's —va contestar un altre capità—; no sabem per què.

La Reina va mostrar sorpresa evident.

—Per què no se m'ha dit res? Algú sap què ha succeït? Ha d'haver-hi un motiu per a aquest canvi.

Els capitans van mostrar incomoditat davant la pregunta. Ningú ho sabia.

La Reina va entendre el silenci i va desplaçar diverses peces en el tauler.

—Que els equips de neteja es desplacin a les obres, és obvi que, de moment, el seu treball és inútil i poc prioritari.

Ara mateix és imprescindible crear una zona segura. Acabeu amb els monstres avui mateix.

—La seva majestat, hi ha reportis de desacatament en algunes unitats de neteja...

—Jo no soc aquí per a resoldre conflictes domèstics, capità. Per a això està vostè.

De sobte, algú va colpejar la porta. Va entrar un emissari amb aspecte d'haver corregut una marató

—Majestat! Ha ocorregut una cosa extraordinària. Un miracle!

—Un miracle? —La Reina va repetir la paraula amb fredor i desdeny. Odiava aquesta paraula.

La notícia que una nena petita havia sobreviscut als llots va córrer com la pólvora, a pesar que la Reina havia ordenat discreció absoluta. Però el significat de la seva supervivència, unit a la paràlisi dels monstres, es va convertir en una espècie de revelació divina. Era esperança, una esgerda que permetia el pas de la llum després de la tempesta. Per al poble la materialització d'allò impossible. El miracle.

Però la ment analítica de la Reina no pensava el mateix. Només veia amenaça: els monstres van arribar sense avisar, destruint tot al seu pas i després es van parar. Perquè i durant quant temps? No havien marxat. Per tant, la lluita no havia acabat i cap victòria s'aconseguia per art de màgia.

Mentrestant, l'evolució de la petita s'havia estancat. Estava inconscient i “estable dins de la gravetat”. En aquests dos dies, els monstres tampoc es van moure. Es van convertir en petits turons de sorra. La Reina no parava de donar-li voltes al cap.

El fervor gairebé religiós cap a la “Nena Miracle” era cada vegada més contagiós. Per a evitar incidents, la Reina va ordenar desplaçar amb discreció a la nena i al seu equip mèdic a la torre numero quatre. No obstant la gent s’ho va manegar per saber a on estava. La Reina no donava crèdit. Confiar en els miracles era abraçar l'aire i lliurar-se a l'invisible. L'anàlisi, l'estratègia, l'acció i la determinació eren l'única cosa que podria salvar-los del caos. Si no fos per això, de ben segur ja estarien tots morts.

Va decidir anar a veure a la nena personalment. Però primer va voler veure a en Santos.

—Vull que m'expliqui com va succeir tot. Exactament. Sense filtres.

—No hi ha molt que més que explicar, la seva Majestat. Quan la vam veure vam anar a rescatar-la. La vam netejar i la vam portar a l'hospital.

—No va dir res? No va tornar a obrir els ulls? Res que li cridés l'atenció?

—Ni va parlar ni va tornar a obrir els ulls. La seva pell va quedar tenyida d'un color blavós fosc malgrat la neteja, potser pel temps que va ser allí ficada. Sí que em va semblar com si brillés, però com només ho vaig veure jo, tinc dubtes... potser va ser un altra cosa.

—Sr. Santos, vull que avui m'acompanyi a veure a la nena. Vull saber les seves impressions de primera mà.

Santos va acceptar amb cortesia.

Que Santos hagués percebut una cosa estranya en la criatura, no era un assumpte menor. El seu desacatament li indicava que era un home més de fets que de fantasies. Ella també havia notat una certa raresa en l'ambient, i estava convençuda que una cosa estranya estava passant, una tensió que no podia justificar en la seva ment, però que el seu cos sí que sentia.

Arribat el moment es va sentir inquieta. Santos la va esperar en el passadís que conduïa a la torre, també tibant, amb les mans subjectes a l'esquena. Va seguir a la Reina dos passos per darrere.

Abans d'arribar a destí es van topar amb tot l'equip mèdic ansiós per saludar-la. Per a ella, la trobada va ser com ensopegar-se amb una pedra, per es va alliberar d'ells en minuts, endossant-los a un dels seus ajudants. Santos es va quedar impressionat. Només el cap mèdic es va quedar per acompanyar-los.

Abans d'obrir la porta els va advertir del que anaven a veure: la nena continuava inconscient i connectada a diversos monitors per a controlar-la. La Reina va assentir, encara que en realitat es va preguntar en quin moment li havia semblat a aquest metge que ella era una dona fàcil d'impressionar.

El metge va obrir la porta a poc a poc i va convidar a la Reina a passar primer. Un cop a dintre es va parar. La nena estava desperta, asseguda al llit, mirant-la fixament.

El metge va sortir immediatament de l'habitació per fer una trucada urgent. Mentrestant, en Santos va percebre de nou el mateix centelleig fugaç en la seva pell, i aquesta vegada li va provocar una poderosa intranquil·litat. Aquesta llum, en aquesta situació, li suggeria un clar advertiment de perill, un preludi d'atac.

De sobte la nena es va aixecar del llit i va donar suport als seus peus en el sòl. Santos va notar immediatament com un pessigolleig elèctric li pujava per les cames. La Reina, mentrestant, seguia paralitzada per la seva mirada fixa. La nena va avançar mitjana distància cap a ella, fent que alguns aparells es deixessin anar i comencessin a emetre sons aguts d'avís. La seva pell va mutar, com si es mogués en si mateixa, centellejant i canviant de textura. Semblava com si s'expandís cap a dins, i quan Santos va parpellejar, va veure com tot el volum de la criatura s'havia convertit en una espècie de finestra a un espai infinit. Res tenia sentit: allà habitava llum i foscor, punts lluminosos, espirals i forats negres, mantenint una coreografia perfecta i estranyament bella. La nena va obrir els braços i va fer un altre pas cap a la Reina.

Santos va cridar.

—Hem de marxar! Ara mateix!

La nena va baixar els braços i va mirar a Santos. Un cop de gravetat va inundar l'habitació i tot el so va ser extret de cop, inclosos els crits de Santos. La nena estava furiosa. I això ho va deduir Santos quan va percebre que desenes de monstres apareixien de dintre d'aquell cos univers, preparats per a sortir. La Reina també ho va veure, i es va adonar que havia permès que un cavall de Troia s'introduís al seu castell.

La nena va fer un altre pas. La Reina va tractar de retrocedir, però els seus peus enganxats al terra van provocar que caigués de cul. Davant ella, molt a prop, la nena va somriure. Santos va tractar d'intercedir, però un petit monstre va sortir del seu cos com si fos una panerola enorme i el va envoltar. Santos va quedar neutralitzat.

El que va succeir després va ser dantesc, i Santos no podria oblidar-ho mai.

La nena va començar a fer-se més tova, perdent la seva forma original. Els seus ulls, la seva boca, les seves dents, es van separar i van ser absorbits per la massa viscosa en la qual s'estava convertint. Una vegada va perdre la seva cara, un dels seus braços es va allargar cap a la boca de la Reina. Aquesta va estrènyer els llavis, horroritzada, mentre la resta del cos de la nena es dirigia cap a ella en forma de llengua gegant. El seu altre braç va ajudar al primer, obligant-la al fet que obrís la boca.

Santos observava l'escena, cridant en silenci, horroritzat pel que intuïa que passaria, i no es va equivocar: el cap de la nena es va allargar fins a convertir-se en el fluid newtonià, ni tou ni sòlid, que es desplaçava directa a la gola de la seva víctima. La Reina ho va rebre amb arcades i amb dificultat extrema per a respirar. El que Santos presenciava era la mort d'aquella dona del mode més indigne que pogués imaginar: agenollada i empassant tot el verí que havia tractat de vèncer.

Quan tot semblava perdut, la totalitat de la criatura va lliscar ràpidament dins del cos de la dona i aquesta es va deixar caure al terra. El monstre que envoltava a Santos es va convertir en sorra i l'electricitat del sòl va desaparèixer.

Santos va córrer cap a la Reina, tremolant. Va comprovar que no estava morta, que encara respirava.

—Majestat...

La Reina va obrir els ulls. L'emoció havia tornat a la raó. El caos ja habitava on la coherència ordenava. Així que per primera vegada en la seva vida, la Reina va plorar. Van ser llàgrimes sense fang, líquides i transparents, sorgint del lloc correcte. Ara ja no farien mal a ningú.

La guerra havia acabat.